

L'adéu de l'Avui als Països Catalans

Víctor Alexandre

Em sembla que Catalunya no és conscient del que significa la renúncia del diari Avui a continuar distribuint-se al País Valencià. Talment com si fos la cosa més normal del món, no sols no hi ha hagut reacció sinó que tampoc no hi ha hagut opinió. Indiferència total. I el més trist és que no es pot esperar res més d'una societat sense altaveus mediàtics que la cohesionin nacionalment i governada per polítics hispanocèntrics. Som insensibles a les amputacions que patim perquè no sabem qui som i acceptem la minva com un fet inevitable.

Però la fi de la distribució de l'Avui al País Valencià i a les Illes sí que es podia haver evitat. "Les vendes eren d'uns 400 exemplars al dia i això significava una pèrdua de 200.000 euros l'any", ha dit l'Avui per justificar la mesura. El problema és que la causa no és econòmica, sinó psicològica i, per tant, indestruïble del malaltís estat de resignació nacional que patim. És innegable que l'Avui té tot el dret a prendre decisions per tal de mantenir la nau a flor d'aigua. Però cal no oblidar que estem parlant d'una empresa que rep ajut governamental, i això hauria de tenir servituds. D'entrada, el govern, si en lloc de ser una delegació administrativa d'Espanya, tingués sentit d'Estat -d'Estat català, és clar- ja no hauria permès aquesta renúncia. Vull dir que els fons públics haurien de ser vinculants en aquest sentit com una simple qüestió de principi. I més encara havent-hi en el govern un partit que es diu independentista i que, ves per on, és el titular de la conselleria de Cultura. Doncs no. Resulta que mentre se'ns diu que no hi ha diners per protegir el marc lingüístic català, veiem com es destina un milió d'euros a la protecció de les llengües indígenes de l'Amazònia.

Sobta, per altra banda, que l'Avui justifiqui l'abandonament del País Valencià i les Illes en la manca de demanda. Home, com n'hi ha d'haver si l'Avui ha viscut d'esquena a aquests territoris una pila d'anys? Com es poden sentir identificats un valencià o un balear amb un diari que ignora completament l'actualitat informativa de la seva terra? No serà que no hi ha demanda perquè ja fa molts anys que no hi havia oferta? Ara mateix agafo el diari i veig que no hi ha ni una sola notícia relativa a aquells territoris. Cap ni una. En canvi, sí que hi trobo notícies que em parlen

**Sobta que l'Avui
justifiqui l'abandonament
del País Valencià i
les Illes en la manca
de demanda. Home,
com n'hi ha d'haver
si l'Avui ha viscut
d'esquena a aquests
territoris una pila d'anys?
Com es poden sentir
identificats un valencià
o un balear amb
un diari que ignora
completament l'actualitat
informativa
de la seva terra?**

d'Espanya, i totes elles irrelevantes. I també veig que, segons l'Avui, el govern espanyol és "el govern central" i que la policia catalana és la "policia autonòmica". El problema, però, no és del diari. El problema és nostre, que llegim l'Avui creient-nos que és un diari nacional quan, en realitat, és un diari autonòmic i amb Espanya com a marc referencial. Ens equivoquem, per tant, demanant-li coherència. Ja n'és, de coherent. Ho és amb els seus objectius, que són els d'un mitjà políticament correcte, de centre, moderat, eclèctic i dòcil amb el marc polític actual perquè, ja se sap, "les coses són com són i no com voldríem que fossin". Això explica que entre el 22 i el 23 de maig de 2004 dediquéssim 35 pàgines i 86 fotografies a cantar-nos les excel·lències del casament del príncep espanyol Felip de Borbó. El diari basc Berria, en canvi, no en va dir absolutament res. I, en cas de fer-ho, va comunicar, ho hauria situat a les pàgines d'internacional.

Hom dirà que aquests plantejaments són massa catalanocèntrics i que l'Avui és "plural". Magnífic. Deu ser per això que hi ha firmes independentistes vetades i que, a diferència de la resta de diaris del món, té un marc referencial diferent del mercat al qual s'adreça. Així és com hi trobem un poti-poti que, disfressat de pluralitat, i semblant-nos, per comparació, més català que La Vanguardia i El Periódico, consumim convençuts que es tracta d'un diari que "no és el que voldríem, però pitjor seria que no hi fos". Cosa que és certa. Seria terrible que l'Avui no existís. I també ho seria, que no existís TV3. Però és un error confondre les engrunes amb el plat, com també ho és confondre la subsistència amb la vida. Hi ha, certament, moltes menes de normalitat. Hi ha, per exemple, la normalitat de l'esclau i hi ha la normalitat de la persona lliure, i hi ha la normalitat dels pobles subordinats i la dels pobles independents. L'Avui, ja ho veiem, ha optat per la normalitat dels pobles subordinats. És un diari que s'automutila perquè no creu en els Països Catalans, com tampoc no hi creu la classe política catalana. I és que som un poble ben curiós, oi? A diferència de l'home minvant de Matheson, no necessitem que l'efecte d'un núvol radioactiu ens empetiteixi. Ho fem tot sols. Som l'increïble poble minvant.